

Arrest

nr. 339 649 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 5 juni 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CAMERIER, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker huwde op 25 mei 2023 te Ivoorkust met zijn Belgische echtgenote, mevrouw A. J. E. C.

1.2. Verzoeker kwam op 16 maart 2024 toe op het Belgische grondgebied op basis van een visum type D (gezinshereniging) en werd op 22 mei 2024 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 31 december 2024 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken een vonnis van de familierechtbank van Antwerpen van 12 december 2024 waarin staat dat mevrouw A. J. E. C. op 12 november 2024 een dagvaarding liet betekenen waarin zij onder meer de echtscheiding en de machtiging tot het houden van een afzonderlijke woonst vorderde.

1.4. Verzoeker werd op 10 februari 2025 in kennis gesteld van een schrijven waarin een onderzoek conform artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aangekondigd en verzoeker werd uitgenodigd om de nodige bewijsstukken aan te leveren.

1.5. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 5 juni 2025 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker werd hiervan op 28 juli 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: D.(…)

Voorna(a)m(en): B.(…) T.(…) W.(…)

Nationaliteit: Ivoorkust

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister:(…)

Verblijvende te: (…)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat hem in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Hij werd op 29.04.2024 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 22.05.2024 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische C.(…) A.(…) J.(…) E.(…) (…) met wie hij zich vestigde.

Op 31.12.2024 ontving DVZ een vonnis van de familierechtbank van Antwerpen van 12.12.2024 waarin staat dat mevrouw C.(…) op 12.11.2024 een dagvaarding ter griffie had neergelegd waarin zij onder meer de echtscheiding en de machtiging tot het houden van een afzonderlijke woonst vorderde. Mevrouw gaf ter zitting aan dat het niet de bedoeling was om mijnheer uit te drijven, maar samen met hem op zoek te gaan naar een andere woning, wat eveneens verklaart waarom betrokkene tot op heden nog steeds bij mevrouw staat ingeschreven.

Betrokkene zelf werd op 02.01.2025 in kennis gesteld van het voornemen van DVZ om zijn verblijfsrecht te onderzoeken. Er werd hem de mogelijkheid geboden om stukken over te maken omtrent zijn persoonlijke situatie.

Er werd hem in die brief expliciet gemeld dat DVZ diende rekening te houden met zijn gezinstoestand. Desondanks heeft betrokkene geen stukken aangereikt waaruit kan blijken dat de echtscheidingsprocedure werd stopgezet, dat hij en zijn echtgenote zich zouden hebben verzoend of op een andere manier hebben getracht de relatie terug op de sporen te krijgen.

Hoewel mevrouw C.(…) betrokkene bijstond toen hij in antwoord op onze brief stukken overmaakte bij de gemeente, werd over hangende echtscheidingsprocedure of het einde van de relatie met geen woord gerept. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectieve beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Gelet op de lopende echtscheidingsprocedure en het feit dat betrokkene het einde van de relatie niet betwist is het niet onredelijk te stellen dat er sedert 12.11.2024, datum waarop mevrouw C.(…) haar dagvaarding heeft neergelegd bij de griffie van de familierechtbank, geen sprake meer is van het vereiste minimum aan relatie, er is geen gezamenlijke vestiging meer sedertdien. Dat betrokkene thans nog op het adres van mevrouw staat ingeschreven doet daaraan geen afbreuk, nu mevrouw zelf aangaf met mijnheer op zoek te gaan naar een andere woning.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 02.01.2025 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Betrokkene heeft naar aanleiding van onze brief de volgende stukken voorgelegd:

- Loonfiches

- Arbeidsovereenkomst

- Attest geen steun OCMW

- Mailverkeer inschrijving cursus Nederlands

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart.” Er werden na 14.03.2025 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 25.05.2023 in Ivoorkust. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Zoals hierboven werd uiteengezet is het redelijk te stellen dat er sedert 12.11.2024 (neerlegging dagvaarding echtscheiding) geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 16.03.2024 in België (binnenkomststempel), nu dus iets meer dan één jaar, wat, gelet op zijn leeftijd (33 jaar), nog een zeer korte termijn is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft en hij het overgrote deel van zijn leven in Ivoorkust heeft verbleven, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Ivoiraanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Ivoorkust dewelke een tegenindicatie kunnen vormen voor het nemen van de huidige beslissing.

Betrokkene is als hulpkelner / commis tewerkgesteld voor D.(...) I.(...) D.(...). Met deze tewerkstelling verkrijgt hij voldoende inkomsten om te voorzien in zijn eigen behoeften, wat zonder meer een positief element is. Echter volstaat betrokkenes tewerkstelling en het bijhorend inkomen niet om zijn verblijfsrecht te behouden gelet op de korte verblijfsduur van betrokkene in het Rijk, het gebrek aan elementen die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak en het ontbreken van familiebanden met in België verblijvende personen. Indien betrokkene meent dat hij op basis van zijn tewerkstelling een verblijfsrecht kan claimen, dan staat het hem vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet hem dat niet.

Betrokkene maakt mailverkeer over waarin staat dat hij zich ingeschreven heeft voor taallessen Nederlands. Er dient echter te worden opgemerkt dat uit dit mailverkeer blijkt dat hij pas op 04.03.2025 de betaling voor het volgen van de lessen heeft verricht, dus nadat ons onderzoek naar zijn verblijfsrecht werd opgestart. Er kan niet uit het dossier blijken dat hij reeds voordien stappen zou hebben ondernomen om het – overigens verplichte – inburgeringstraject (met bijhorende taallessen) aan te vatten. Er kan ook niet uit het dossier blijken dat betrokkene de lessen ook effectief volgt. Nochtans is het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen

functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene heeft dus nog niet eens de eerste stappen doorlopen om zijn integratie in onze maatschappij te bewerkstelligen. Hij toont bijgevolg met de voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Wat zijn gezinstoestand betreft dient te worden herhaald dat de echtscheidingsprocedure met de Belgische referentiepersoon thans nog loopt bij de Antwerpse familierechtbank. Betrokkene heeft het einde van de relatie met mevrouw C.(...) niet betwist, noch kan uit het dossier blijken dat betrokkenen zich inmiddels zouden hebben verzoend of stappen zouden hebben gezet om de relatie terug op de rails te krijgen. Mevrouw vorderde de machtiging om een afzonderlijke woont te houden, maar gaf wel aan betrokkene niet uit te zetten om op die manier op zoek te kunnen gaan naar een andere woning voor mijnheer. Daarom kan het enkel feit dat hij nog op het adres van mevrouw staat ingeschreven niet als bewijs van een beschermenswaardig gezinsleven worden beschouwd. Betrokkene heeft geen gewag gemaakt van een relatie met een ander in België verblijvend persoon, nog van andere personen met wie hij een beschermenswaardig gezinsleven zou onderhouden. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk is geen sprake.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden. (...)

2. Over de rechtspleging

2.1. Op 16 december 2025 legde verzoeker een 'aanvullende nota' neer zoals bedoeld in artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Middels deze aanvullende nota wil verzoeker nieuwe elementen ter kennis brengen. Hij wil met name laten weten dat hijzelf en zijn echtgenote afstand hebben gedaan van de lopende echtscheidingsprocedure en dat zij ondertussen verzoend zijn, waardoor volgens verzoeker de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat artikel 39/76 van de vreemdelingenwet valt onder de "Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen" en dus niet onder de bepalingen die betrekking hebben op het "Annulatieberoep" (artikel 39/78 e.v. van de vreemdelingenwet). Bijgevolg kan in het kader van deze procedure geen 'aanvullende nota' worden bijgebracht.

2.4. De aanwezige advocaat van de verwerende partij vraagt om deze 'aanvullende nota' uit de debatten te weren.

2.5. De Raad wijst er terloops op dat het tijdstip waarop hij als wettigheidsrechter de deugdelijkheid van een beslissing dient te beoordelen samenvalt met het moment waarop het bestuur de beslissing nam. Hierbij dient hij rekening te houden met de feitelijke toestand op het moment dat de beslissing werd genomen en kan hij geen acht slaan op gegevens die slechts naderhand zijn opgedoken.

De 'aanvullende nota' van de verzoekende partij van 16 december 2025 wordt uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 20 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 42quater, § 1, 4° en 62 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"Eerste onderdeel,

Artikel 42quater, § 1, °4 Verblijfswet stelt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer"

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. "

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3 van die wet stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr. 233. 222).

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing verwijst naar 42quater, § 1, °4 Verblijfswet en de inleidende dagvaarding en het eerste vonnis van de familierechtbank.

Echter stelt artikel 42quater dat het verblijfsrecht enkel kan worden beëindigd wanneer het huwelijk ontbonden is of wanneer er geen samenwonen meer is.

In casu is van beiden zaken geen sprake.

Verzoeker woont nog steeds bij zijn echtgenote, en was steeds ingeschreven op hetzelfde adres (stuk 3).

Verder is het huwelijk ook nog niet ontbonden. Meer nog, verzoeker en zijn echtgenote hebben de procedure stopgezet daar zij terug verzoend zijn (stuk 2).

De voorwaarden van artikel 42quater zijn dan ook in niet van toepassing op verzoeker.

De arresten waar verwerende partij naar verwijst zijn gevallen waar ofwel de echtgenoten niet meer samenwonen maar nog steeds gehuwd zijn, ofwel waarbij de echtgenoten niet meer gehuwd zijn maar wel nog samenwonen.

De situatie van verzoeker is geheel anders, hij is nog gehuwd én woont nog samen met zijn echtgenoot.

Bovendien deden partijen afstand van geding waardoor de echtscheiding niet definitief is.

Deze zitting voor herhaald verzoek tot echtscheiding vond normaliter plaats op 27.11.2025.

Verweerder stelt zelf "dat de echtscheidingsprocedure met de Belgische referentiepersoon thans nog loopt bij de Antwerpse familierechtbank."

Verweerder kon zich aldus niet beroepen op artikel 42quater §1, 4° verblijfswet, gezien verzoeker zowel samenwoonde alsnog gehuwd was.

Het is niet aan verwerende partij om voor te lopen op de feiten. De ratio legis van het verplichte herhaald verzoek van de echtscheiding dient net om overhaaste beslissingen te voorkomen, waarbij koppels eventueel nog kunnen verzoenen.

Bovendien stelt het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 in overeenstemming met het arrest van het EHRM van 13 februari 1985, 120 Diatta, volgende (eigen onderlijning):

B.36.6. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld : « Het Hof heeft in het kader van de aan richtlijn 2004/38 voorafgaande Unierechtelijke handelingen reeds vastgesteld dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben (zie arrest van 13 februari 1985, 120 Diatta, 267/83, Jurispr., blz. 567, punten 20 en 22) » (HvJ, 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 58).

Ten overvloede verwijst verzoeker naar een mail die zijn partner naar de diensten van verwerende partij stuurde (stuk 4).

Verzoeker heeft nog steeds een duurzame affectieve relatie met zijn Belgische echtgenote.

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing aldus artikel 42quater §1, 4° verblijfswet.

Derde onderdeel,

Artikel 42quater, §1 derde lid Verblijfswet stelt volgende:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verwerende partij stelt dat er een gebrek is aan elementen die wijzen op de integratie op sociaal en cultureel vlak en dat de familieband met de in België verblijvende persoon ontbreekt.
Met betrekking tot de familiale situatie verwijst verzoeker naar het tweede onderdeel.
Er wordt gesteld dat verzoeker geen integratie heeft op sociaal en cultureel vlak omdat hij pas na op de opstart zich heeft ingeschreven voor de verplichte inburgering.
Zowel artikel 42quater, als de regelgeving rond inburgering stelt nergens dat er een specifiek tijdslimiet geldt t.a.v. de verplichte inburgering (stuk 5).
Verzoeker schreef zich in, volgende de lessen en behaalde inmiddels zijn maatschappelijke oriëntatie en zijn diploma NT2 Nederlands.
Aldus is verzoeker wel degelijk geïntegreerd op sociaal en cultureel vlak.
Verwerende partij heeft niet afdoende gemotiveerd in overeenstemming met artikel 42quater, §1, derde lid verblijfswet.
Vierde onderdeel,
Artikel 8 EVRM luidt als volgt:
"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn briefwisseling."
Verzoeker heeft al zijn belangen in België. Hij is nog steeds gehuwd en onderhoud een duurzame relatie met zijn echtgenote C.(...) A.(...).
Op basis van het huwelijk verkreeg verzoeker destijds een visum gezinshereniging, de duurzame band tussen hen beiden werd hierdoor bevestigd.
De relatie kende enkele strubbelingen maar zij zijn nog steeds gehuwd en samenwonend.
Indien verzoeker het land moet verlaten, zal hij gescheiden worden van zijn echtgenote.
Conform artikel 8 van het EVRM dient een grondige en uitvoerige belangenafweging gemaakt te worden.
Om na te gaan of er in het kader van immigratie sprake is van een positieve verplichting (bv. een recht op binnenkomst en/of verblijf in het kader van gezinshereniging) dan wel een negatieve verplichting (bv. in het kader van weigering van voortgezet verblijf), dient een redelijke belangenafweging plaats te hebben.
Verwerende partij erkent dat verzoeker zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, maar stelt dat er geen familiaal beletsel is voor het nemen van de bestreden beslissing.
Rest de vraag of alle relevante gegevens waarover verwerende partij beschikte of behoorde te beschikken op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.
Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'- toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10. K.M. Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.
Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nufiez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).
Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. Eil RM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nufiez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, §79).
Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.
Door na te laten een zo grondig als mogelijk onderzoek te voeren naar het bestaan van verzoekers privé- en gezinsleven en vervolgens naar de toelaatbaarheid van een inmenging in dit gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetbepalingen en algemene rechtsbeginselen.
Verzoeker is van mening dat de inmenging van de bestreden beslissing niet proportioneel is, gelet op wat aangehaald werd in het tweede onderdeel.
Er werd geheel geen fair-balance toets gedaan door verwerende partij.

Verzoeker benadrukt dat hij zijn leven hier in België heeft, hij heeft zijn echtgenote, zijn job, zijn netwerk, vrienden, schoonfamilie, ...
Verwerende partij motiveert niet en is niet afdoende zorgvuldig m.b.t. het gezins- en privéleven van verzoeker in overeenstemming met artikel 8 EVRM.
Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een brief van zijn advocaat d.d. 22 juli 2025, een attest van hoofdverblijfplaats met volledige historiek afgeleverd door de gemeenste Stabroek op 12 augustus 2025, een e-mail van zijn echtgenote gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, verzonden op 14 juli 2025 en bewijzen van zijn integratie (Verzoekschrift, bijlagen 2-5).

3.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 24 van het Handvest, van artikel 20 van het IVRK en van artikel 22*bis* van de Grondwet aangezien hij nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het evenredigheidsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het evenredigheidsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.4. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de bestreden beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.8. De bestreden beslissing, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21), vermeldt uitdrukkelijk artikel 42*quater*, §1, 4° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)"

3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 maart 2024 in België toekwam op basis van zijn visum type D (gezinshereniging) en op 22 mei 2024 in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart in zijn hoedanigheid van echtgenoot van zijn Belgische partner (F-kaart).

Reeds op 16 juli 2024 ontving de cel schijnrelaties van de Dienst Vreemdelingenzaken een klikmail van wege S. A., de dochter van de Belgische referentiepersoon, die stelde dat haar moeder het slachtoffer was van een huwelijk dat enkel werd afgesloten met het oog op een verblijfsrecht in België. Op 31 december 2024 maakte de dochter van de referentiepersoon een vonnis over van de familierechtbank van Antwerpen van 12 december 2024. Uit dit vonnis blijkt dat de Belgische referentiepersoon op 12 november 2024 een dagvaarding in echtscheiding liet betekenen aan verzoeker en de familierechtbank vroeg om machtiging tot afzonderlijke woonst. Verzoeker liet verstek gaan op de zitting van de familierechtbank, waardoor hij verzaakte aan de mogelijkheid om zijn versie van de feiten te geven. De familierechtbank machtigde de referentiepersoon tot afzonderlijke woonst. Verzoeker diende de echtelijke verblijfplaats binnen de maand te verlaten. De vordering tot echtscheiding zou op latere datum worden behandeld. Op basis van al deze informatie startte de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 2 januari 2025 een onderzoek op naar het verblijfsrecht van verzoeker conform artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Op 10 februari 2025 werd verzoeker in kennis gesteld van het schrijven van de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris waarin hem gevraagd werd om desgevallend bewijsdocumenten over te maken betreffende zijn socio-economische situatie die een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden staan.

Verzoeker maakte op 14 maart 2025 een reeks documenten over. De gemachtigde van de minister trof op 5 juni 2025 een beslissing waarbij werd vastgesteld dat *"het niet onredelijk (is) te stellen dat er sedert 12.11.2024, datum waarop mevrouw C.(...) haar dagvaarding heeft neergelegd bij de griffie van de familierechtbank, geen sprake meer is van het vereiste minimum aan relatie, er is geen gezamenlijke vestiging meer sedertdien"*. Op basis van deze vaststelling concludeert de gemachtigde van de minister dat *"daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd (kan) worden"*.

3.10. Verzoeker houdt in zijn enig middel voor dat de gemachtigde van de minister zich bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte beroept op artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Hij betoogt namelijk dat hij op het moment van de bestreden beslissing nog gehuwd was en nog samenwoonde met zijn echtgenote waardoor zijn situatie niet zou vallen onder één van de gevallen zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

3.11. In zoverre verzoeker meent dat de bestreden beslissing (nog) niet kon worden genomen omdat zijn huwelijk nog niet definitief ontbonden was, merkt de Raad op dat hij hiermee voorbijgaat aan de hierboven geciteerde wetsbepaling, waarin, naast de mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen omdat het huwelijk werd ontbonden, ook het gebrek aan *"gezamenlijke vestiging"* als beëindigingsgrond is opgenomen. Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever meende dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren zou gaan bij de ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (MvT bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, nr. 51, 2845/001, 54). Ook uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat uit de bewoordingen van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet op wettige wijze kan worden afgeleid dat, binnen de vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht van het familielid van de burger van de Unie, een einde kan worden gesteld aan dat verblijfsrecht wanneer er geen 'gezamenlijke vestiging' meer is. De vaststelling dat er geen 'gezamenlijke vestiging' (d.i. een minimum aan relatie) meer is, staat los van de vraag of het formele huwelijk nog bestaat, precies omdat de erkenning van het verblijfsrecht van de betrokken vreemdeling afhankelijk is van de mate waarin deze laatste de referentiepersoon 'vergezelt of vervoegt' (*cf.* RvS 1 juli 2024, nr. 260.350).

De vereiste van de 'gezamenlijke vestiging' betekent niet het *"permanent samenwonen"* van de betrokkenen (zie MvT bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, nr. 51, 2845/001, 52). Zoals eerder aangehaald, blijkt uit vaste rechtspraak van de Raad van State dat de 'gezamenlijke vestiging' van een vreemdeling, die gehuwd is met een Belgische onderdaan, vereist dat er een minimum aan relatie bestaat tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004,

nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Dit betreft een feitenkwesitie die individueel moet worden bekeken.

3.12. Verzoeker verwijst in zijn betoog eveneens naar een arrest van het Grondwettelijk Hof (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013). Hij lijkt met deze verwijzing aan te willen tonen dat de afwezigheid van 'gezamenlijke vestiging' als beëindigingsgrond niet op hem van toepassing kan zijn omdat zijn huwelijk nog bestond op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. In dit arrest wordt in het kader van artikel 42ter van de vreemdelingenwet het volgende gesteld: *“B.36.8. Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen.”*

Het Grondwettelijk Hof geeft in dit arrest een richtlijnconforme uitlegging aan artikel 42ter van de vreemdelingenwet. Om deze rechtspraak eventueel naar analogie te kunnen toepassen op artikel 42quater van de vreemdelingenwet, dient eerst en vooral te worden onderzocht of verzoeker een beroep kan doen op het (secundaire) Unierecht. Uit de beschikbare gegevens blijkt evenwel dat verzoeker als derdelander zijn recht op verblijf erkend zag in functie van een Belgische onderdaan. Deze Belgische onderdaan heeft geen gebruik gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier, zodat zijn situatie geen aanknopingspunt vertoont met het (secundaire) Unierecht.

Artikel 3, punt 1 van de richtlijn 2004/38/EG omschrijft de *“begunstigden”* ervan als *“iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen”*. De richtlijn 2004/38/EG voorziet uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2 van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 38 en 39, O. en B.; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34). Derdelanders, die familieleden zijn van een Unieburger die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, kunnen derhalve geen verblijfsrecht ontleen aan de richtlijn 2004/38/EG (zie: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 36 en 43).

Verzoeker kan zich derhalve niet beroepen op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 (C-121/2013), dat handelt over de interpretatie van artikel 42ter van de vreemdelingenwet in het licht van artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG. Bij gebrek aan aanknoping met de bepalingen van het Unierecht is een interpretatie van artikel 42quater van de vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG *in casu* niet aan de orde.

Bijgevolg voorziet artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet in een op verzoeker toepasbare beëindigingsgrond van het verblijfsrecht, *“indien er geen gezamenlijke vestiging meer (is)”*, en dit ongeacht of zijn huwelijk actueel nog bestaat. Dit is een nationaalrechtelijk concept dat van toepassing is op derdelands-familieleden van statische Belgische onderdanen en dient geïnterpreteerd te worden in overeenstemming met de hierboven aangehaalde rechtspraak van de Raad van State.

3.13. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er minstens sedert 12 november 2024, de datum waarop verzoekers echtgenote haar dagvaarding heeft neergelegd bij de griffie van de familierechtbank, geen sprake meer is van het vereiste minimum aan relatie en dat er sedertdien aldus geen gezamenlijke vestiging meer bestaat tussen verzoeker en zijn echtgenote. De gemachtigde van de minister benadrukt bovendien dat het feit dat verzoeker thans nog staat ingeschreven op hetzelfde adres als zijn Belgische echtgenote, geen afbreuk doet aan voorgaande vaststelling.

3.14. Verzoeker lijkt in zijn enig middel voor te houden dat er tussen hem en zijn echtgenote wel degelijk nog een gezamenlijke vestiging bestaat omdat zij opnieuw zouden samenwonen en omdat zijn echtgenote afstand heeft gedaan van haar vordering in echtscheiding.

De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker louter beweert dat hij nog steeds een duurzame affectieve relatie onderhoudt met zijn Belgische echtgenote, doch hiervan geen enkel begin van bewijs overmaakte ondanks het schrijven van de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 januari 2025 waarbij hij reeds in kennis werd gesteld van het onderzoek naar zijn verblijfsrecht. Het komt aldus in de eerste plaats aan verzoeker zelf toe om op dienstige wijze alle nuttige informatie aan te leveren. In zoverre verzoeker verwijst naar een brief, opgesteld door zijn advocaat op 22 juli 2025, waarin

staat dat verzoeker en zijn echtgenote afstand wensen te doen van hun echtscheidingsprocedure omdat ze zich verzoend hebben (Verzoekschrift, bijlage 2) en naar een e-mail opgesteld door zijn echtgenote op 14 juli 2025 waarin deze verklaart dat zij de echtscheiding enkel en alleen aanvraag onder druk van haar kinderen (verzoekschrift, bijlage 4), merkt de Raad op dat deze gegevens dateren van na het nemen van de bestreden beslissing zodat de gemachtigde van de minister er onmogelijk rekening mee kon houden. De Raad kan hier evenmin acht op slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

Verzoeker toont ten slotte niet aan dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze motiveerde dat het feit dat verzoeker en zijn echtgenote nog samenwonen geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er geen sprake meer is van 'gezamenlijke vestiging' in de zin van de vreemdelingenwet. Verzoeksters echtgenote vorderde voor de familierechtbank immers machtiging tot afzonderlijke woonst, maar verklaarde hierbij dat zij niet de intentie had om verzoeker meteen uit te drijven maar dat ze samen met hem op zoek zou gaan naar een nieuwe woonst. Het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote nog samenwoonden op het moment van de bestreden beslissing, lijkt dan ook eerder te wijzen op een louter praktische regeling dan op het verderzetten van hun affectieve relatie.

3.15. De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat verweerder een incorrecte toepassing maakte van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

3.16. In een volgend onderdeel van zijn middel wijst verzoeker op artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister dient conform dit wetsartikel rekening te houden met zogeheten humanitaire elementen, met name *“de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*. Uit de bestreden beslissing blijkt dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden en wordt dienaangaande het volgende overwogen:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 16.03.2024 in België (binnenkomststempel), nu dus iets meer dan één jaar, wat, gelet op zijn leeftijd (33 jaar), nog een zeer korte termijn is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft en hij het overgrote deel van zijn leven in Ivoorkust heeft verbleven, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Ivoriaanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Ivoorkust dewelke een tegenindicatie kunnen vormen voor het nemen van de huidige beslissing.

Betrokkene is als hulpkelner / commis tewerkgesteld voor D.(...) I.(...) D.(...). Met deze tewerkstelling verkrijgt hij voldoende inkomsten om te voorzien in zijn eigen behoeften, wat zonder meer een positief element is. Echter volstaat betrokkenes tewerkstelling en het bijhorend inkomen niet om zijn verblijfsrecht te behouden gelet op de korte verblijfsduur van betrokkene in het Rijk, het gebrek aan elementen die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak en het ontbreken van familiebanden met in België verblijvende personen. Indien betrokkene meent dat hij op basis van zijn tewerkstelling een verblijfsrecht kan claimen, dan staat het hem vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet hem dat niet.

Betrokkene maakt mailverkeer over waarin staat dat hij zich ingeschreven heeft voor taallessen Nederlands. Er dient echter te worden opgemerkt dat uit dit mailverkeer blijkt dat hij pas op 04.03.2025 de betaling voor het volgen van de lessen heeft verricht, dus nadat ons onderzoek naar zijn verblijfsrecht werd opgestart. Er kan niet uit het dossier blijken dat hij reeds voordien stappen zou hebben ondernomen om het – overigens verplichte – inburgeringstraject (met bijhorende taallessen) aan te vatten. Er kan ook niet uit het dossier blijken dat betrokkene de lessen ook effectief volgt. Nochtans is het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene heeft dus nog niet eens de eerste stappen doorlopen om zijn integratie in onze maatschappij te bewerkstelligen. Hij toont bijgevolg met de voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Wat zijn gezinstoestand betreft dient te worden herhaald dat de echtscheidingsprocedure met de Belgische referentiepersoon thans nog loopt bij de Antwerpse familierechtbank. Betrokkene heeft het einde van de relatie met mevrouw C.(...) niet betwist, noch kan uit het dossier blijken dat betrokkenen zich inmiddels zouden hebben verzoend of stappen zouden hebben gezet om de relatie terug op de rails te krijgen. Mevrouw vorderde de machtiging om een afzonderlijke woont te houden, maar gaf wel aan betrokkene niet uit te zetten om op die manier op zoek te kunnen gaan naar een andere woning voor mijnheer. Daarom kan het enkel feit

dat hij nog op het adres van mevrouw staat ingeschreven niet als bewijs van een beschermenswaardig gezinsleven worden beschouwd. Betrokkene heeft geen gewag gemaakt van een relatie met een ander in België verblijvend persoon, nog van andere personen met wie hij een beschermenswaardig gezinsleven zou onderhouden. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk is geen sprake. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumane het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

Verzoekers betoog, dat er nergens een specifieke tijdslimiet wordt vastgesteld waarbinnen de verplichte inburgering moet gebeuren, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat hij niet aantoonbaar dat hij in die mate geïntegreerd is in België dat het een beëindiging van zijn verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Het gegeven dat verzoeker een andere mening is toegedaan wat zijn integratie betreft, betekent niet dat de beslissing niet deugdelijk gemotiveerd zou zijn in het licht van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de minister dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Het komt de Raad niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen (RvS 2 juli 2019, nr. 245.049).

Waar verzoeker in verband met zijn integratie documenten overmaakt bij zijn verzoekschrift, meer bepaald een eindrapport van volwassenenonderwijs, een attest waaruit blijkt dat hij is geslaagd voor maatschappelijke oriëntatie en een deelcertificaat Nederlands tweede taal – richtgraad 1 (Verzoekschrift, bijlage 5), merkt de Raad op dat verzoeker deze documenten niet eerder ter beoordeling voorlegde aan de gemachtigde van de minister waardoor hij deze laatste geen onzorgvuldigheid kan verwijten doordat met deze stukken geen rekening zou zijn gehouden. De Raad herhaalt dat hij hier als annulatierechter evenmin acht op kan slaan aangezien hij zich bij de beoordeling van de wettigheid van een administratieve beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat de beslissing werd genomen en daarbij enkel rekening mag houden met de feiten die de administratieve overheid kende of moest kennen (RvS 9 februari 2012, nr. 217.860).

3.17. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In casu gaat het niet om een eerste toelating, maar om de weigering van een voortgezet verblijf, waardoor er wel degelijk sprake kan zijn van een inmenging in het recht op privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient de conformiteit van de maatregel te worden onderzocht met het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Hierbij worden onder andere de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland alsmede met het land van oorsprong en de gezondheidstoestand van de belanghebbenden in overweging genomen (cf. EHRM 11 juni 2013, Hasanbasic/Zwitserland, § 57-67). In weerspraak van verzoekers beweringen is echter gebleken dat de gemachtigde van de minister rechtsgeldig kon overgaan tot het beëindigen van het verblijfsrecht op basis van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en dat hij niet in aanmerking kwam voor het behoud van dit verblijfsrecht op grond van artikel 42^{quater}, derde lid van de vreemdelingenwet, waarbij rekening werd gehouden met alle dienstige elementen. Verzoeker beweert weliswaar dat de inmenging van de bestreden beslissing niet proportioneel is, maar hij heeft geen bijkomende informatie aangeleverd die een ander licht werpt op zijn persoonlijke situatie.

In de beslissing wordt erop gewezen dat zijn verblijf in België slechts *“iets meer dan één jaar”* heeft geduurd, hetgeen *“gelet op zijn leeftijd (33 jaar), nog een zeer korte termijn is”* en dat hij *“het overgrote deel van zijn leven in Ivoorkust heeft verbleven”*. Ook zijn tewerkstelling en inschrijving voor taallessen geven geen blijk van verregaande integratie. Met betrekking tot zijn gezinsleven wordt gewezen op de echtscheidingsprocedure en op het gegeven dat hij *“het einde van de relatie met mevrouw C.(...) niet betwist”*. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, kon niet *“blijken dat betrokkenen zich inmiddels zouden hebben verzoend of stappen zouden hebben gezet om de relatie terug op de rails te krijgen. Mevrouw vorderde de machtiging om een afzonderlijke woont te houden, maar gaf wel aan betrokkene niet uit te zetten om op die manier op zoek te kunnen gaan naar een andere woning voor mijnheer. Daarom kan het enkel feit dat hij nog op het adres van mevrouw staat ingeschreven niet als bewijs van een beschermenswaardig gezinsleven worden beschouwd. Betrokkene heeft geen gewag gemaakt van een relatie met een ander in België verblijvend persoon, nog van andere personen met wie hij een beschermenswaardig gezinsleven zou onderhouden. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk is geen sprake.”*

Gelet op het vrij recente huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote, op de gezamenlijke vestiging die minstens niet bestond op het moment van de bestreden beslissing, op de echtscheidingsprocedure die door verzoekers echtgenote werd opgestart en op het feit dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, wordt er geen ongeoorloofde inmenging in het privé- en of gezinsleven van verzoeker aanneemelijk maakt.

3.18. De Raad wijst er ten overvloede op dat niets verzoeker belet om, indien hijzelf en zijn echtgenote zich thans werkelijk verzoend zouden hebben, een nieuwe aanvraag in te dienen om alsnog het verblijfsrecht als familielid van een Belg op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet erkend te zien.

3.19. Er werd geen schending aanneemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, het evenredigheidsbeginsel en/of de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN